

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 59.237 van 25 april 1996
in de zaak A. 65.336/VII-13.363.**

In zake : de n.v. KAVIN,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. MERTENS en J. DE PAEPE,
kantoor houdende te GENT,
Bagattenstraat 124

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. KAVIN op 29 augustus 1995 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 6 februari 1995 van de Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming waarbij het kasteel van Vinderhoute met inbegrip van de onmiddellijke omgeving, gelegen Kasteellaan 44-46, Meirestraat 2 en Sint-Annadreef 4 te Lovendegem wordt opgenomen op een ontwerp van lijst van voor bescherming vatbare monumenten "in de mate waarin de volgende percelen eigendom van de verzoekende partij, werden opgenomen op het ontwerp van lijst van voor bescherming vatbaar monument : kadaster Lovendegem, 3de afdeling, sectie A, percelen nrs. 141e, 154b, 166b en 150w";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur P. DE WOLF;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 12 oktober 1995 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 november 1995;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. MERTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat B. MARTENS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende doet gelden :

"Indien het bestreden besluit in zijn geheel uitvoerbaar blijft tot aan zijn vernietiging door Uw Raad in het kader van de gewone annulatieprocedure, betekent dat van rechtswege :

a) dat alle algemene en bijzondere voorschriften (geboden en verboden : zie b.v. de artikelen 2, 3, 4 en 6 Besl. Vl. Reg. van 17 november 1993) betreffende de instandhouding en het onderhoud van die onroerende goederen (én zelfs van de inboedel en het interieur van de recente woning), zolang moeten worden nageleefd, alhoewel die voorschriften kennelijk totaal onzinnig en onredelijk zijn ten aanzien van de betrokken goederen en op geen enkele manier het algemeen belang kunnen dienen;

b) dat de organen en aangestelden van de verzoevende partij zolang ook bedreigd worden met vrij strenge strafmaatregelen en de daaraan van rechtswege verbonden herstelverplichtingen voor elke opzettelijke of niet-opzettelijke overtreding van die voorschriften met betrekking tot de nochtans ten onrechte op de lijst opgenomen percelen (art. 13 van het Decreet);

c) dat zolang ook alle welkdanige vergunningsaanvragen met betrekking onroerende goederen, naast de voorschriften uit de Stedebouwwet, ook nog onderworpen zijn aan het bindend advies van de bevoegde Vlaamse Minister of zijn gemachtigde, die aldus, volkomen soeverein blijven beslissen wat wel en niet kan worden gedaan met die onroerende goederen;

d) dat aldus belangrijke beperkingen van het eigendomsrecht en van de andere zakelijke rechten en positieve verplichtingen van kracht blijven gedurende lange tijd, alhoewel zij niet overeenstemmen met de wettelijke regels en niet bijdragen tot het algemeen belang;

e) dat die toestand ongetwijfeld ook zal leiden tot een definitieve bescherming van het Kasteel van Vinderhoute met inbegrip van de strook bouwgrond en van de recente woning met geasfalteerde toegangsweg (artikel 7 e.v. Decreet), en zulks binnen het jaar (maximum 18 maanden) na de publicatie van het ontwerp van lijst in het Belgisch Staatsblad, alleszins dus nog vóór er uitspraak zou worden gedaan over het annulatieberoep. Daaraan zijn bijkomende nadelige rechtsgevolgen verbonden, zoals beschreven in artikel 11 van het Decreet. Schorsing zou daarentegen een ernstig signaal zijn naar de bevoegde overheid toe om, bij het verderzetten van de beschermingsprocedure, de wet en de adviezen beter te eerbiedigen.

Dat alles zonder dat de verzoevende partij over een subjectief recht beschikt om aanspraak te maken op vergoeding voor de ernstige aantasting van haar eigendomsrecht, haar valoriserings- en verkoopsmogelijkheden, noch voor de haar opgelegde positieve verplichtingen. Vanzelfsprekend heeft de -in casu geheel theoretische- mogelijkheid tot het bekomen van

een tussenkomst in onderhouds- en herstelkosten ten aanzien van onbebouwde bouwgronden of van een recente woning, geen enkele zin en weegt ze alleszins niet op tegen de nadelige gevolgen van de opgelegde beperkingen, de waardevermindering, de feitelijke onverkoopbaarheid, de langdurige rechtsonzekerheid, enz. Wat het kasteel zelf betreft heeft de bevoegde overheid klaarblijkelijk gewacht tot de verzoekende partij, op eigen kosten en met spontaan respect voor de doelstellingen van het monumentenbeheer, alle nodige herstellingen had uitgevoerd en het kasteelpark opnieuw had aangelegd om tot bescherming over te gaan.

Indien later de bescherming ten aanzien van die percelen zou worden ongedaan gemaakt door inwilliging van het annulatieverzoek (waardoor erga omnes zou vaststaan dat de overheid een fout heeft begaan), zal het in de praktijk geheel onmogelijk zijn om de geleden schade vergoed te krijgen, onder meer omdat het vaststellen en aantonen van de preciese omvang van de geleden schade zo goed als uitgesloten zijn. Hoe begroot men in rechte immers de -nochtans reële en omvangrijke- schade, wanneer een bouw- of verkavelingsproject waarop men nochtans had gerekend om mede de herstellingskosten van het kasteel te financieren, helemaal niet meer wordt aangevat, omdat de eigenares toch bij voorbaat en met zekerheid weet dat geen gunstig advies en dus geen vergunning zal worden verleend, zoals aan de verzoekende partij uitdrukkelijk werd meegedeeld naar aanleiding van de inzage van het dossier? Hoe groot is precies het financiële nadeel van de langdurige feitelijke onverkoopbaarheid van de betrokken bouwgronden en woning? Wat kost het strafrechtelijk gesanctioneerd verbod om aan de recente woning gebruikelijke aanpassingen of veranderingen aan te brengen (zie b.v. de 16 verbodsbepalingen uit artikel 3 van het Besl. Vl. reg. van 17 november 1993)?

Het nadeel is alleszins ernstig, onder meer omdat het bestaat uit verregaande, doch voor het algemeen belang geheel nutteloze beperkingen van één van de fundamentele rechten en vrijheden (art. 16 GW, art. 1 Aanv. Protocol EVRM) : met name het recht op eigendom, bovendien opgelegd onder bedreiging met strafrechtelijke sancties (vrijheids- en/of vermogensstraffen van correctionele aard), en die ernstige nadelen blijken in werkelijkheid helemaal niet of slechts uiterst moeilijk voor vergoeding vatbaar";

Overwegende dat de verwerende partij hier in haar nota o.m. op antwoordt dat de verzoekende partij met dat betoog geen persoonlijk ernstig en moeilijk te herstellen nadeel aantoot, doch enkel een "eigen

interpretatie (geeft) van de rechtsgevolgen van de bescherming voor de eigenaars";

Overwegende dat de verzoekende partij eigenares is van het "Kasteel van Vinderhoute" met daarrond gelegen gronden; dat enkel dient te worden onderzocht welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel voor de verzoekende partij voortvloeit uit de bescherming van de percelen waarvoor de schorsing wordt gevorderd;

Overwegende dat het verzoekschrift niet concreet specificeert welk het nadeel is dat de verzoekende partij ondergaat door de met het bestreden besluit gepaard gaande algemene en bijzondere voorschriften, in welk opzicht dat ernstig is en waarom het moeilijk te herstellen is; dat het risico strafrechtelijk gesanctioneerd te worden voor het stellen van strafbare handelingen niet voortvloeit uit het bestreden besluit, doch uit eigen onwettig handelen en derhalve niet in aanmerking mag genomen worden; dat het verzoekschrift evenmin enige concrete aanwijzing bevat met betrekking tot bouw- of verkavelingsprojecten die de verzoekende partij voor de vier betrokken percelen op het oog zou hebben; dat het feit beperkingen van het eigendomsrecht en andere zakelijke rechten te moeten ondergaan, op zichzelf genomen geen ernstig nadeel zoals bedoeld in de gecoördineerde wetten op de Raad van State uitmaakt ; dat het nadeel dat dreigt voort te vloeien uit de definitieve bescherming niet voortvloeit uit het bestreden besluit; dat de verzoekende partij niet concreet aanwijst in welk opzicht het feit dat zij geen aanspraak kan maken op een vergoeding voor de aantasting van haar eigendomsrecht, haar een nadeel berokkent dat moeilijk herstelbaar is; dat het feit dat de bepaling van de schade, na een gebeurlijke vernietiging, niet eenvoudig zal zijn, weliswaar de taak van de burgerlijke rechter bemoeilijkt, doch niet impliceert dat de ver-

zoekende partij van de schadevergoeding waarop zij desgevallend recht heeft, zal verstoken blijven; dat het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij, voortvloeiend uit de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, niet is aangetoond ;

Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig april 1900 zesennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
Mevr.	M. VRINTS,	staatsraad,
de H.	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

J. VERMEIRE.